



„Det lover jeg,“ sagde hun.

„Hvad gør vi så, når kattene har dræbt alle musene?“ spurgte jeg hende.

„Jeg bringer alle kattene ned i landsbyen igen og så vil du og jeg have slottet helt for os selv.“

„Og så?“ sagde jeg.

„Så går vi bøgerne igennem og får navne og adresser på alle hekse i hele den vide verden!“

„Og bagefter?“ sagde jeg, skælvende af spænding.

„Bagefter, min skat, venter den største opgave af alle dig og mig! Vi vil pakke vores kuffetter og rejse rundt i hele verden! I hvert land, vi besøger, vil vi finde frem til de huse, hvor hekserne bor! Vi skal finde hvert eneste hus, et for et, og når vi har fundet det, kryber du ind og efterlader dine små dråber dødbringende Musemager på brødet eller på cornflakes'ene eller på risbuddingen eller hvad du nu får øje på af mad. Det bliver en sejr, min skat! En kolossal, uovervindelig sejr. Vi gør det helt alene, bare du og jeg! Det skal være vores arbejde resten af livet!“

Min mormor tog mig op fra bordet og kyssede mig på næsen. „Men ih du godeste, hvor får vi travlt de næste par uger og måneder og år!“ udbrød hun.

„Det tror jeg nok vi får,“ sagde jeg. „Men hvor bliver det sjovt og spændende!“

„Det kan du godt gentage!“ udbrød min mormor og gav mig et kys til. „Jeg kan ikke vente med at komme i gang!“

